

Професор Сергій Безшапочний (крайній справа) з колегами у Баку.

Чому у професора Безшапочного лекції триваліші, ніж у Генерального секретаря Всесвітнього товариства оториноларингологів

ТРИМАЮ В РУКАХ програму Міжнародної науково-практичної конференції «Комплексний підхід до терапії захворювань ЛОР-органів», що відбувся в місті Алмати у Казахстані. Першим із доповіддю виступає Генеральний секретар Всесвітнього товариства оториноларингологів, завідувач кафедри оториноларингології університету міста Братислави у Словаччині Мілан Профант. Його доповідь триває 30 хвилин. Наступним зазначено виступ головного ринолога України, доктора медичних наук, професора, академіка Міжнародної академії оториноларингології Сергія Безшапочного. На його доповідь організатори відвели годину. Це вдвічі більше, ніж заплановано на доповіді решти колег — знаних фахівців у галузі ЛОР-хвороб з Казахстану та інших країн світу.

Те, що доповідь професора Безшапочного триває найдовше, нікого не дивує ні на цій, ні на інших конференціях. Адже головний ринолог України й завідувач кафедри оториноларингології УМСА Сергій Безшапочний — лікар світового масштабу, і його слово й досвід вагомий і цікавий колегам.

У 37 років він став наймолодшим у тодішньому Радянському Союзі доктором наук. Одним з перших у світі, слідом за професором Драгомерецьким з Одеси, заявив, що людині не можна видаляти мигдалини, адже тим самим надзвичайно знижується її імунітет, що викликає безліч хвороб. Спершу налаштував проти себе ледь не весь медичний світ, але зумів відстояти й на практиці довести власну точку зору, з якою тепер рахуються. І мигдалини, по можливості, не видаляють, а виморожують лише хворі ділянки. За своє медично-творче життя Сергій Безшапочний створив і запатентував кілька винаходів та інструментів, серед яких є знаменитий ринокласт Безшапочного. Цей інструмент дозволяє звести до мінімуму травматичність операцій на носі — через шкіру руйнує кісткові структури, не залишаючи навіть синців на обличчі. А ще він створив потужну кафедру оториноларингології в УМСА. Колеги говорять, що лише завдяки професіоналізму й авторитету професора Безшапочного вони мають на кафедрі таку апаратуру, якій можуть лише позаздрити фахівці міст-мільйонників, наприклад, того ж Харкова.

Уже багато років Сергій Борисович їздить по всьому світу з лекціями, проводить операції і навчання фахівців у різних країнах. Нині його життя складається таким чином, що в рідній Полтаві він буває менше, ніж у Києві чи за кордоном.

— Сергію Борисовичу, відомо, що вас часто запрошують в інші країни зробити операції сильним світу цього. Наскільки

високим чиновникам доводилося робити операції й хто вам на них асистує?

— Імен, звичайно, називати не буду, але скажу, що віце-прем'єрів й інших високопоставлених посадовців різних країн оперувати доводилося, Плезидентів — ні, — розповідає головний ринолог України, доктор медичних наук, професор, академік Міжнародної академії оториноларингології, заслужений діяч науки і техніки України, завідувач кафедри оториноларингології УМСА Сергій БЕЗШАПОЧНИЙ. — Переважно мені асистують місцеві фахівці, а коли операція дуже складна, тоді оперуємо разом із доцентом нашої кафедри Валерієм Лобурцем.

— Чи можуть на ваших операціях бути присутні місцеві оториноларингологи?

— Завжди їх запрошую. Я не приховую своїх знань і лікарських секретів. Навпаки, зацікавлений, щоб лікарі підвищували свій рівень і за рахунок присутності на моїх операціях також.

Але єдине, чого я не довіряю нікому, — це післяопераційний період. Я обов'язково повинен спостерігати за пацієнтом кілька днів після операції сам.

— Чи проводите прийом пацієнтів в інших країнах?

— Буває й таке. Пам'ятаю, в Узбекистані яось проконсультував близько тридцяти пацієнтів. Наступного ранку під готелем, де я жив, зібралось до тисячі людей, й усі хотіли потрапити до мене на прийом. Довелося затриматися в країні ще на тиждень й консультувати десь по сто пацієнтів на день.

— Із фахівцями з яких країн любите працювати?

— Мені цікаві усі. Нині багато зустрічаємося на конференціях із спеціалістами з Білорусі, Молдови, Казахстану, Росії, Грузії, Вірменії та інших країн. Кожен розповідає про свої напрацювання, й це корисно, адже лікар не повинен «варитися у власному соку». Потрібно постійно підвищувати свій рівень, обмінюватися досвідом. Зараз працюємо над створенням оториноларингологічної спільноти країн СНД.

— Яка лекція чи навчання у пострадянських країнах запам'яталися особливо?

— Мабуть, цьогоорічна лекція в Грузії. Вперше я виступав у цій країні кілька років тому, й на моїх лекціях було десь 50—60 лікарів. На останню, що відбулась влітку, запросили 180 фахівців, а прийшло майже 500. У Грузії лікар — великий авторитет. Разом з тим приємно, що й лікарі свідомо підходять до підвищення свого професійного рівня.

— Знаю, що окрім своєї професії, ви дуже любите життя як

таке. Завжди привозите з поїздки якісь людські враження. Які країни запам'яталися, скажімо, за останній рік?

— Велике враження справив Західний Сибір. Сподобалися університети Новосибірська, Томська, Кемерово, де я читав лекції. А також ті міста, де залишилося ще багато старовинної архітектури з різьбленими палісадниками, що сусідять із сучасними будинками. Особливо вразило Свято сокири, на яке пощастило потрапити в Новосибірську. Раз на рік там збираються майстри, котрі здатні за допомогою однієї лише сокири зробити будинок, скульптуру тощо.

Цього року довелось вперше побувати в Азербайджані. З самого початку, як тільки наш літак приземлився в аеропорту Баку, вразила навколишня розкіш. Аеропорт увесь у мармурі й вогнях. Дороги, як і в Грузії, — відмінні. Навіть «хрущовки» обкладені мармуром. Здається, країна іде шляхом Об'єднаних Арабських Еміратів — зроблені від продажу нафти кошти вкладає в розбудову міст. Хоча люди переважно живуть небагато. Наприклад, лікарі там отримують зарплату в розмірі кілька сотень доларів.

— У якій країні світу, на ваш погляд, усе, як кажуть, співпало: рівень життя і професіоналізм лікарів?

— У Німеччині. Взагалі, я вважаю німців найвищою нацією за рівнем життя, розвитку, дотриманням правил у Європі. Мені особисто судилося потрапити на прийом до головного кардіолога Німеччини. І я побачив дійсного лікаря. Він приймає усього двох осіб на день і з кожним проводить по 4—5 годин. Розмову зі мною він розпочав з того, що розпитав детально про моїх батьків, їхні проблеми зі здоров'ям. Ми говорили дуже довго, й разом із лікарем я пройшовся по всьому своєму генетичному руслу, багато що зрозумів про себе сам. Ще півтора дні я провів із датчиками, пройшовши найповнішу діагностику, й отримав рекомендації щодо свого здоров'я. Тепер я назавжди став пацієнтом цього лікаря і, коли маю якісь запитання, телефоную йому.

— Здається, у вас з вашими пацієнтами теж вбудовані стосунки тривалістю в життя...

— Так, я цього прагну, бо саме такі стосунки між лікарем і пацієнтом вважаю правильними.

Оксана КЛОЧКО
«Вечірня Полтава»

Учора професор Сергій Безшапочний відзначив день народження.

Коллектив редакції газети «Вечірня Полтава» вітає Сергія Борисовича й бажає міцного здоров'я, людського щастя, необмежених горизонтів у лікарській справі та творчості.